

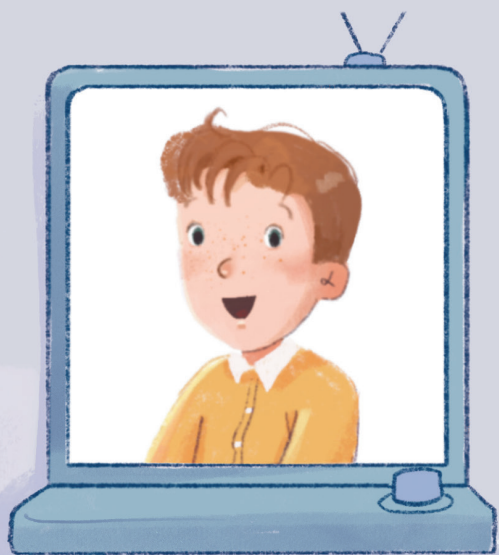
NAMAZ MAKİNESİ

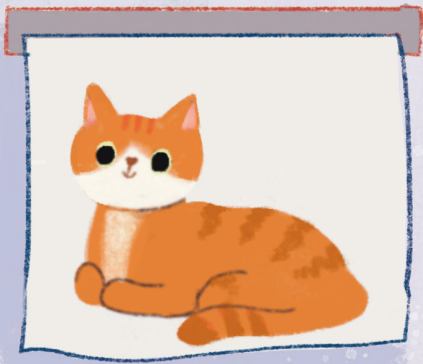

Büşra Ümmühan

Çizer: Zeynep Yıldırım

GÜLCE
ÇOCUKtimas

1. BÖLÜM

A saf ve Yusuf evlerinin tam karşısındaki caminin bahçesinde oyun oynuyorlardı. Asaf'ın annesi pencereden bakınca caminin bahçesini görebiliyordu. Bu yüzden burada saatlerce rahat rahat oynarlardı. Zaten mahallede de herkes birbirini tanırdı.

Bu cami tam taaaaam tam 100 senelik bir camiydi. Eve evet yanlış okumadınız 100 sene önce yapılmış, taş duvarları olan, yemyeşil bahçesi, rengarenk çiçekleri olan bir camiydi. Çooooook uzun bir zaman değil

mi? Bu bahçede kuşlar öter, kediler musmutlu gezer, çocuklar neşeyle koşardı.

Hele bir de caminin turuncu tüyleri olan sevimli kedisi portakal yok mu! İki arkadaş uzun uzun onunla oynamayı çok severdi. Portakal onların toplarını kaçırmaya çalışır, yakalamaca oynarken onlarla birlikte koşardı.

İkisinin de haberi yoktu ama her zaman oynadıkları caminin bahçesinde o gün Asaf ve Yusuf'u kocaman bir sürpriz bekliyordu. Hem deeeee koskocaman bir sürpriz! Hiçbir şeyden haberi olmayan iki arkadaş ebelemece oynarken öğle ezanı okunmaya başladı. Öğle ezanını duyan Asaf ve Yusuf hemen bankın üzerine oturdular. Ezanı sessiz bir şekilde dinlemeyi öğrenmişlerdi. Bu, güzel Rabbimize ve onun gönderdiği dine **“saygı duyuyorum”** demektir.

Ezan bittikten sonra imam amcaları **“Haydi çocuklar namaza!”** diye onlara seslendi. Ama Yusuf ve Asaf'a oyuna öyle dalmışlardı ki namaza gitmek zor geldi.

Herkes namaz için camiye girerken iki arkadaş ezanı dinlediler. Ezan bittiğinde tekrar

oyunlarına başlayacaklardı ki Abdullah Dede'nin telaşla yerlere, ağaçların arkasına baktığını fark ettiler. Abdullah Dede her zaman namaza ilk gidenlerden olur, ön safta yerini alırdı. Hala buralarda olduğuna göre aradığı şey çok önemli olmalıydı.

Asaf:

- Yusuf, bu işte bir iş var. Abdullah Dede neden camiye girmiyor? Şimdi namaza başlarlar.

Yusuf:

- Neden ona sormuyoruz? Bir şey arıyor gibi. Belki de yardıma ihtiyacı vardır.

İki arkadaş koşarak Abdullah Dede'nin yanına gittiler.

- Abdullah Dede ne yapıyorsun burada? Herkes namaz için camiye girdi.

- Ah evladım, hiç sorma cüzdanımı bulamıyorum. E yanına da almıştım. Galiba düşürdüm. Onu arıyorum.

Yusuf:

- Biz sana yardım ederiz ki! Sen git namazını kıl. O iş bizde. Harika kankalar bu görevi halleder. Hallederiz değil mi kankam.

Asaf:

- Hallederiz tabii! Biz senin yerine ararız.

Abdullah Dede çok sevinmişti

- Ben de namazımı kılar kılmaz gelip sizinle ararım çocuklar. Sağolun sağolun. Haydi gideyim de cemaate yetişeyim.

2.Bölüm

Bir Acayip Makine

iki arkadaş caminin etrafında dolaşmaya başladılar. Biraz bakındılar ama etrafta cüzdan yoktu. Yusuf:

- Asaf biz camiye neden geliyoruz?
- Çoğu zaman oyun oynamaya geliyoruz, dedi Asaf.

Yusuf:

- Heheheh doğru, peki büyükler neden geliyor?
- Namaz kılmaya, dua etmeye geliyorlar.

YUSUF:

- Dua etmek Allah'tan istemek demek değil mi? Yetiřkinler sürekli dua ettiklerine göre bu iře yara-
yan bir şey olmalı. Biz de cüzdanı
bulmak için Allah'a dua edelim.

- Dua ederek bulabilir miyiz sence?

- **Deneyelim. Hadi duamızı yapalım.**

İkisi birlikte ellerini açıp Abdullah Dede'nin
cüzdanını bulmak için dua ettiler. Sonra cami-
inin bahçesinde bir arama gezintisine ıktılar.
Bankaların altına, p kovasının yanına, gllerin
arasına baktılar. Sonra da Yusuf:

- Hey Asaf hadi řu elma ağacına çıkıp oraya
da bakalım.

İkisi de cüzdanın orada olmayacağını bilse
de eęlence için aęaca bir merdiven dayayıp
yukarı ıktılar. Glp, eğlendiler. Elma yediler.

Sonra tekrar ařaęı inip aramaya koyuldular.
Ama iki dakika geçmiřti ki bu defa sarı bir kuř
dikkatlerini çekti. Onun peřinde kořtular.

Asaf:

- Bu böyle olmayacak. Birlikte olunca sürekli oyuna dalıyoruz. En iyisi iki yöne ayrılalım. Böylece kısa sürede daha fazla yere bakmış oluruz. Abdullah Dede'nin cüzdanını bulmalıyız.

Asaf sağ, Yusuf sol yanından camiyi turlamaya başladı. Cüzdanı bulmak için başları hep yerdedi.

Yusuf:

- Hep böyle yere bakınca da solucanları, böcekleri daha iyi görüyormuşuz ya. Ne kadar eğlenceli, diye hem kendi kendine konuşuyor hem de toprağın üzerindeki canlıları izliyordu. Böyle yere dalmış giderken, "Güm, pat!" sert bir şeye çarptı. Tam önünde sarmaşıklar vardı.

- Ah, bu da ne böyle! Offf annee canım çok yandı. Bu sarmaşıklar bu kadar sert olamaz. Taşa çarptım sanki.

Sarmaşıkları eliyle aralayınca karşısına bir şey çıktı.

- **Aman Allah'ım! Bu bu bu... Hemen Asaf'a haber vermeliyim. Asaf! Asaaaaaf!**

Yusuf'un sesini duyan Asaf hemen yanına geldi.

- Asaf arka bahçede ne bulduğuma inanamayacaksın!

- Ne buldun?

- İmmm aslında ben de bilmiyorum. Ne bulduğumu bilmiyorum ama çok gizemli bir şey. Kocaman bir şey. Çok heyecanlıyım Asaf. Hadi gel benimle. O kocaman şeyin gizemini çözelim.

- Kocaman mı?

- Evet kocaman! Tıpkı bir uzay gemisi gibi. Şey aslında biraz küçük bir uzay gemisi gibi de diyebiliriz.

Asaf iyice meraklanmıştı. Hemen sarmaşıkların olduğu yere gittiler. İşte oradaydı. Kocaman demirden bir makine! Rengarenk düğmeleri olan büyükçe bir makine. İki arkadaş şaşkınlıkla makineyi incelediler. Sağını, solunu, etrafını... İçini de görmek istediler ama girişi bulamadılar.

Asaf:

- Hey şuraya bak! Burada bir kapı var.

Demir makinenin ön tarafında bir kapı, kapının yanında sarı, kırmızı, yeşil düğmeler vardı.

Asaf ve Yusuf düğmelere basarak makineyi çalıştırmayı denediler ama makinede hiçbir hareket yoktu. Kapı kilitliydi açılmıyordu.

Elini alınına koyup düşünmeye başladı Yusuf. Bir yandan da sabırsızlıkla bir ileri bir geri adımlar atıyordu:

- Her kilitli kapının bir anahtarı vardır. Bu kapının da bir anahtarı olmalı. Etrafını iyice arayalım.

Makinenin altına, üstüne, sağına, soluna iyice baktılar. Her yere bakmışlardı, anahtarı bulamıyorlardı. Sonunda pes ederek toprağın üzerine diz çöktüler. Tam o esnada esen bir rüzgarla önlerine bir kağıt düştü. Galiba bu kağıt makinenin üzerinden gelmişti.

Asaf kağıdı eline aldı:

- **Bu kağıtta ne böyle?**

İkisi de yüzlerini merakla kağıda çevirdiler. Kağıdın en üzerinde, büyük harflerle şöyle yazıyordu:

“NAMAZ MAKİNESİ.”

- Namaz makinesi mi!!!!!! Dediler aynı anda. Gözleri heyecandan kocaman olmuştu. İlk defa bir namaz makinesi görüyorlardı. Neydi ki bu namaz makinesi? Namaz kılmayan insanların yerine namaz mı kılıyordu? Ya da namaz kılan insanlar mı üretiyordu? Ne garipti!

Yusuf:

- İyice meraklandım. Karnım kıvılda oldu heyecandan. Hadi devamını okuyalım. Nasıl çalıştığı da yazıyor mu acaba?

Asaf yüzünü kaşdı. Biraz duraksayıp düşündü:

- Ama biz Abdullah Dede'nin cüzdanını arıyorduk. Bizi beklemez mi? Önce cüzdanı mı bulsak acaba?

Yusuf:

- Ama bu makineyi ben çok merak ettim. Hemen okuyup gideriz. Namaz bitişine yetişiriz.

Asaf okumaya devam etti:

-“ Birinci adım: İçi sürprizlerle dolu namaz makinesine hoş geldiniz. İçeriye girip namaz

makinesini keşfetmeniz için önce giriş şifresini çözmeniz gerekmektedir. Giriş şifresini çözerseniz kapının kilidi HEMEN açılır. Şifreyi çözdükten sonra ikinci adıma geçebilirsiniz. Kolay gelsin.”

Asaf:

- Hadi şifreyi çözelim de içeri girelim, dedi sabırsızlıkla.

Yusuf:

- Asaf bir dakika! Senin de dikkatini çeken bir şey yok mu?

Asaf arkadaşına baktı. Bir şey anlamamıştı.

- Kağıda bak. Sadece birinci adım var. Diğer adımlar yazmıyor. Halbuki birinci adım yazıyorsa ikinci üçüncü de ardından gelmeli değil mi? Sayfanın kalanı boş.

Asaf yeniden kağıda baktı. Gerçekten de sayfanın kalan kısmı bomboştu. Sayfanın kalan kısmı neden boştu acaba?

- Bunu ancak şifreyi çözersek öğrenebiliriz, dedi Asaf. Hadi harekete koyulalım!